

Еди Маринов
А може би...

На Митко

Създаваш – разрушаваш. Помниш – забравяш. Раждаш се – умираш. Такъв е редът във Вселената. На него се подчиняват всички същества.

* * *

Лим седеше в едно кафене и скучаеше докато дойде влакът. Пиеше второ кафе, когато една буболечка кацна на ръката му и започна да го дразни. Лим я уби...

И тогава нещо в него прешрака – той се промени. Досега той беше просто човек, а сега стана един от Пазителите на Реда във Вселената, макар че все още не го разбираше. Той се промени – вече не скучаеше, както преди. Имаше цел в живота – нещо в него го караше да наблюдава внимателно всички смърти, които видеше. Скоро той разбра какъв бе станал – той бе Събирачът на Смърти.

Сега, две години след това, той отново чакаше влака, отново седеше в кафене, но вече не скучаеше. Освен че помнеше всички смърти, които той самия бе наблюдавал, в паметта му бяха и тези, видени от неговите предшественици, последния от които беше малкото насекомо, което бе убил. Имаше какви ли не смърти – красиви и грозни, дълги и кратки, спокойни и мъчителни, земни и извънземни. Когато не наблюдаваше някоя смърт, Лим стоеше някъде с изцъклен поглед и си спомняше някоя красива смърт.

Сега бе тръгнал да види смъртта на едно цвете – то цъфтеше веднъж на 30 години и умираше за около пет минути. Но преди да види тази, той се наслади и на гледката на още една смърт – едно момче стреляше с прашка по врабец. Когато го улучи, всичко премина като на забавен кадър – камъкът, който удря малкото телце, то се превърта, пада, около него се образува кърваво петно и накрая то издъхва. Това бе една от най-красивите смърти, която бе виждал.

Когато стигна, цветето тъкмо бе започнало да се разтваря. Имаше 11 цветчета, всяко с различен цвят. Скоро започна да умира – всяко цветче премина през целия видим спектър, за момент стана с цвета на дъгата, а после потъмня, изсъхна и се разпадна. Лим можеше да определи това като най-красивата смърт, която имаше в спомените си.

Всеки ден Лим пътуваше, за да улавя хиляди моменти, когато някое същество предава богу дух. Но това не му стигаше. Той искаше да вижда все повече и повече смърт. Стана убиец.

* * *

Освен него имаше и още един Пазител на Равновесието – Пазителят на Живота.

* * *

Създаваш – разрушаваш. Помниш – забравяш. Раждаш се – умираш. Такъв е редът във Вселената. На него се подчиняват всички същества.

* * *

Пазителят на Живота се казваше Ким. Той бе Пазител от както с помнеше. Неговата цел бе да пази Живота – това крехко цвете в тази сурова Вселена. Пазителят на Живота също убиваше. Но той убиваше само убийци. Не за удоволствие, а за да запази Живота. Не със собствените си ръце, а косвено. Самият той смяташе, че не би могъл да отнеме човешки живот.

Ким обикаляше, спасяваше най-различни същества от смърт, наказваше убийците. В свободното си време, което не беше много, той изобретяваше най-различни неща, подкрепящи Живота. Той измисли лекарства против големите врагове на Живота – болестите. Той измисли машини против спирачката на развитието на Живота – космоса. Върховната му цел бе някакъв начин за постигане на безсмъртие – както да се спре смъртта от старост, така и да попречи на съществата да загинат от нещастни случаи, да се убиват едни други или да се самоубиват.

* * *

Създаваш – разрушаваш. Помниш – забравяш. Раждаш се – умираш. Такъв е редът във Вселената. На него се подчиняват всички същества.

* * *

След като разбра за Лим и неговата поредица от убийства – най-голямата в историята досега – Ким отиде да премахне своята противоположност. Но те се срещнаха и когато се погледнаха и двамата разбраха, че само единият ще оцелее.

Въпреки досегашния си живот този един бе Пазителя на Живот.

Но той вече не беше такъв. Вече не беше крайност. Не беше само добро. Чувстваше се свободен, можеше да прави всичко което поиска.

* * *

Създаваш – разрушаваш. Помниш – забравяш. Раждаш се – умираш. Такъв е редът във Вселената. Но на него се подчиняват всички същества. Има такива, които го пазят, а има и други които го имат в себе си. Ким не знаеше в какво се бе превърнал: може би беше Бог...

...А може би бе просто обикновен човек.

КРАЙ

© 1997 Еди Маринов

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/2702>]